

ส่งเสริมให้เด็กมีความซื่อสัตย์

ประเภทนิทานภาพส่งเสริมคุณธรรม
ชมเชย

NANMEEBOOKS
Award
2554

สตางค์ ของใคร ครับ

ส่งเสริมให้เด็กมีความซื่อสัตย์

ประเภทนิทานภาพส่งเสริมคุณธรรม
ชมเชย

NANMEEBOOKS
Award
2554

สตาจังก์ ของใคร ครับ

สตาจ์ของใครครับ

รางวัลชมเชย ประเภทนิทานภาพส่งเสริมคุณธรรม รางวัลนานาชาติบัวศัอะวอร์ด ปี 2554

ความเห็นของคณะกรรมการ

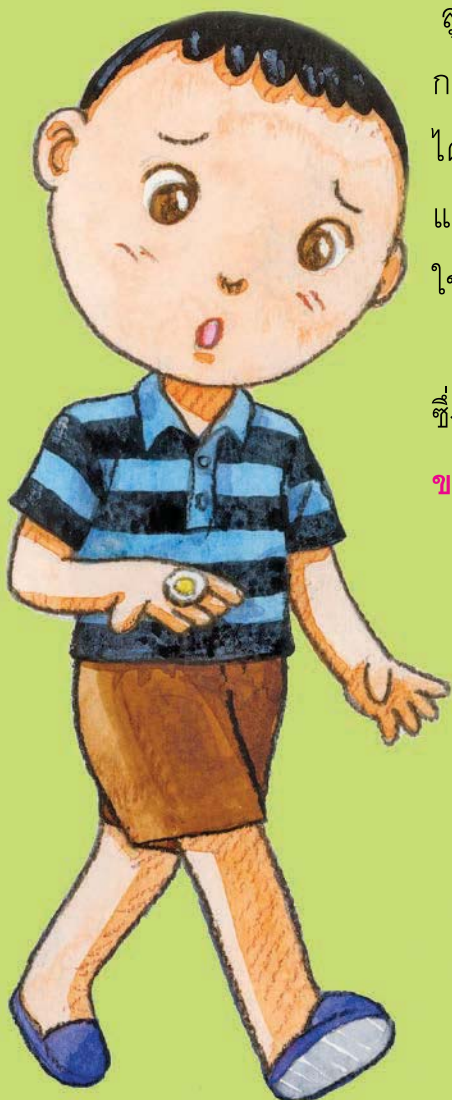
นิทานเรื่องนี้เป็นความตั้งใจของผู้เขียนที่จะพาเด็กๆ ไปพบกับการทดสอบทางความคิดเรื่องความซื่อสัตย์ คุณพ่อคุณแม่สามารถใช้นิทานเรื่องนี้เชื่อมโยงเข้ากับชีวิตประจำวันของเด็กได้ ด้วยการถามลูกเป็นระยะว่า "ถ้าเป็นลูกลูกจะทำอย่างไร" เมื่อเด็กตอบคำถามมาแล้วก็คงไม่มีการบอกว่าถูกหรือผิด แต่เป็นการเปิดโอกาสให้เราได้ทราบความคิดในใจของลูกมากกว่า และเมื่ออ่านต่อไปเด็กก็จะได้รับคำตอบจากตอนท้ายของเรื่องว่าความซื่อสัตย์จะทำให้เรามีความสุขใจได้แน่นอน แม้ว่าตอนท้ายอาจไม่มีคำตอบที่ชัดเจนว่าคุณแม่เก็บเงินมาได้เพิ่มอย่างไร แต่เราก็สามารถใช้เป็นคำถามเพื่อพูดคุยกับลูกได้อีกเช่นกัน

ภาพประกอบที่ใช้ก็สะท้อนวัฒนธรรมชีวิตอันมีหลายหลากวัฒนธรรมของประเทศไทย ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ได้เป็นอย่างดีอีกด้วย เด็กๆ จึงได้เรียนรู้หลายอย่างจากนิทานเรื่อง **สตาจ์ของใครครับ** เล่มเดียวนี้เอง

ขอให้มีความสุขในการเลี้ยงลูกค่ะ

ลอร่า-ศศิธร วัฒนกุล

คณะกรรมการตัดสิน

สตาจังก์ ของใคร ครับ

สุรศักดิ์ พุ่มรัก เรื่องและภาพ

เรื่องเริ่มขึ้นเมื่อตอนที่โหน่ง
ออกมาซื้อไอศกรีมที่หน้าบ้าน
แล้วมี**ขบวน**แห่ผ่านมาพอดี

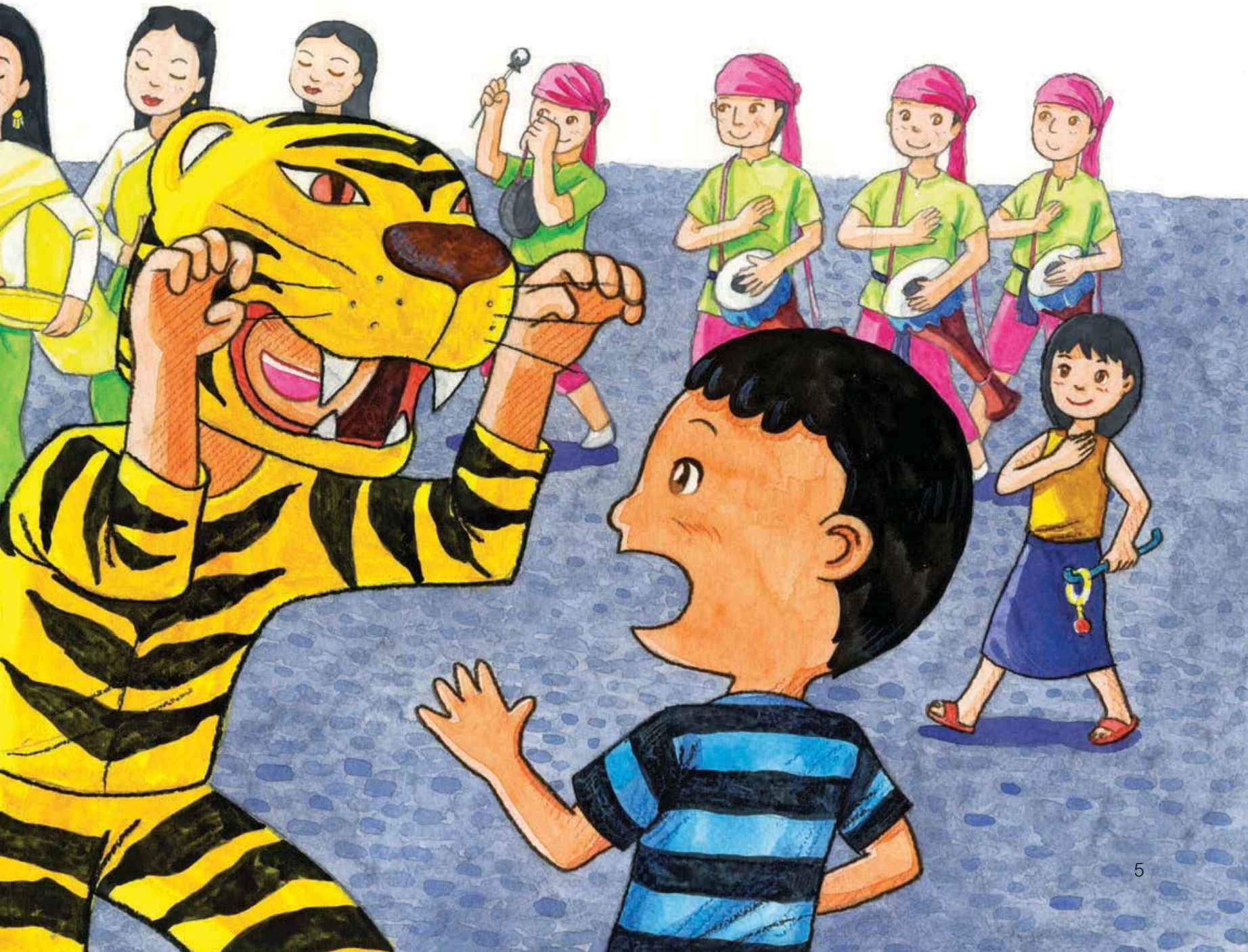

ไอ้โฮ...ขบวน**กระต๊วแทงเสือ** น่าสนุกจัง
นายพรานเดินย่องตามจังหวะ
ส่วนนางรำก็ฟ้อนตามมา

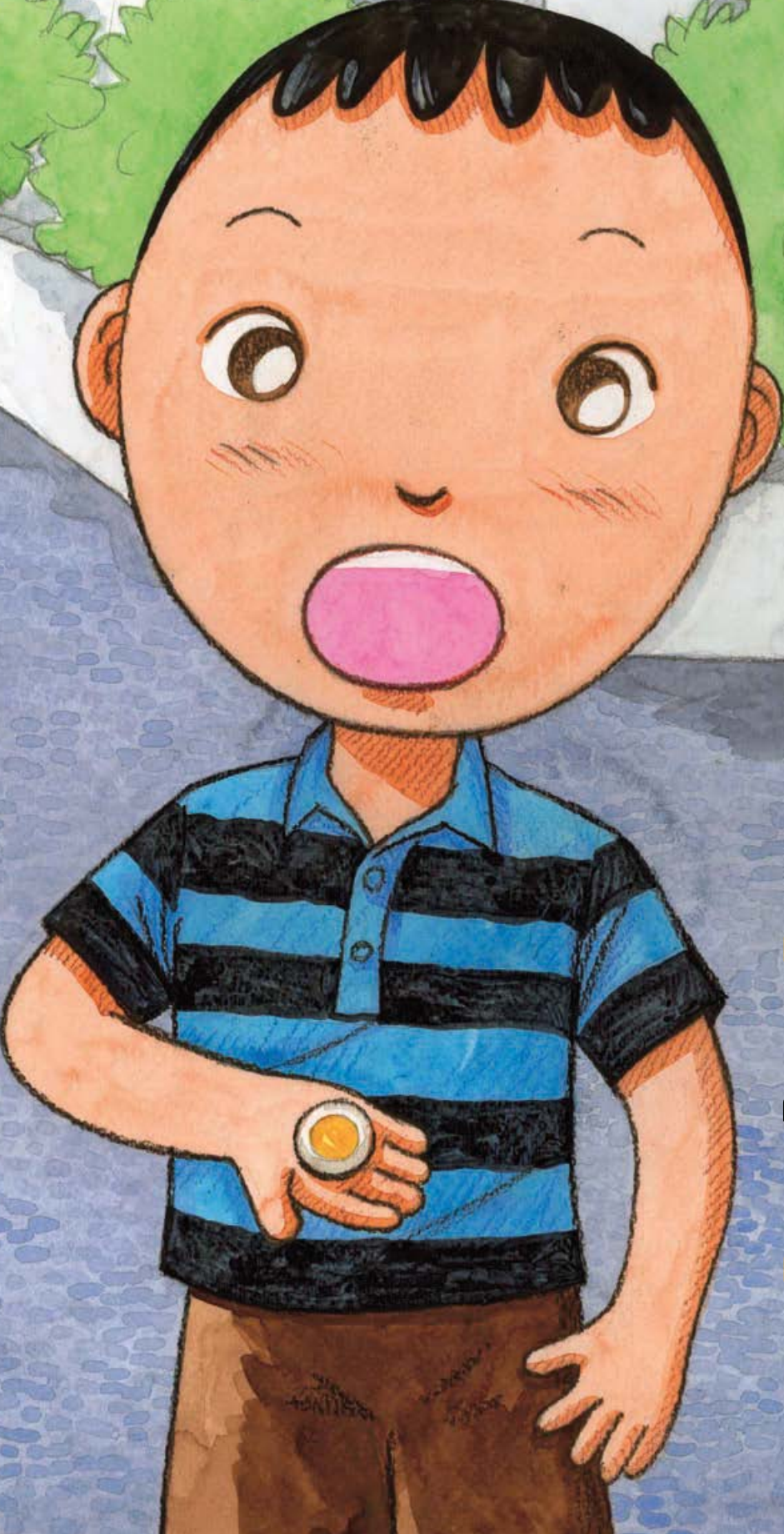
และที่ด้านหน้าคือ**เสือ!** ว้าว...

ทุกคนที่ผ่านไปมาต่างหยุดดูอย่างสนุกสนาน บ้างก็เดินตาม
ขบวนแห่ไป เช่นเดียวกับโหนด ที่มัวยืนดูเพลินจนลืมกลับบ้าน

พอขบวนผ่านไปแล้ว โหน่งจึงเห็นว่า
มีอะไรตกอยู่บนพื้น

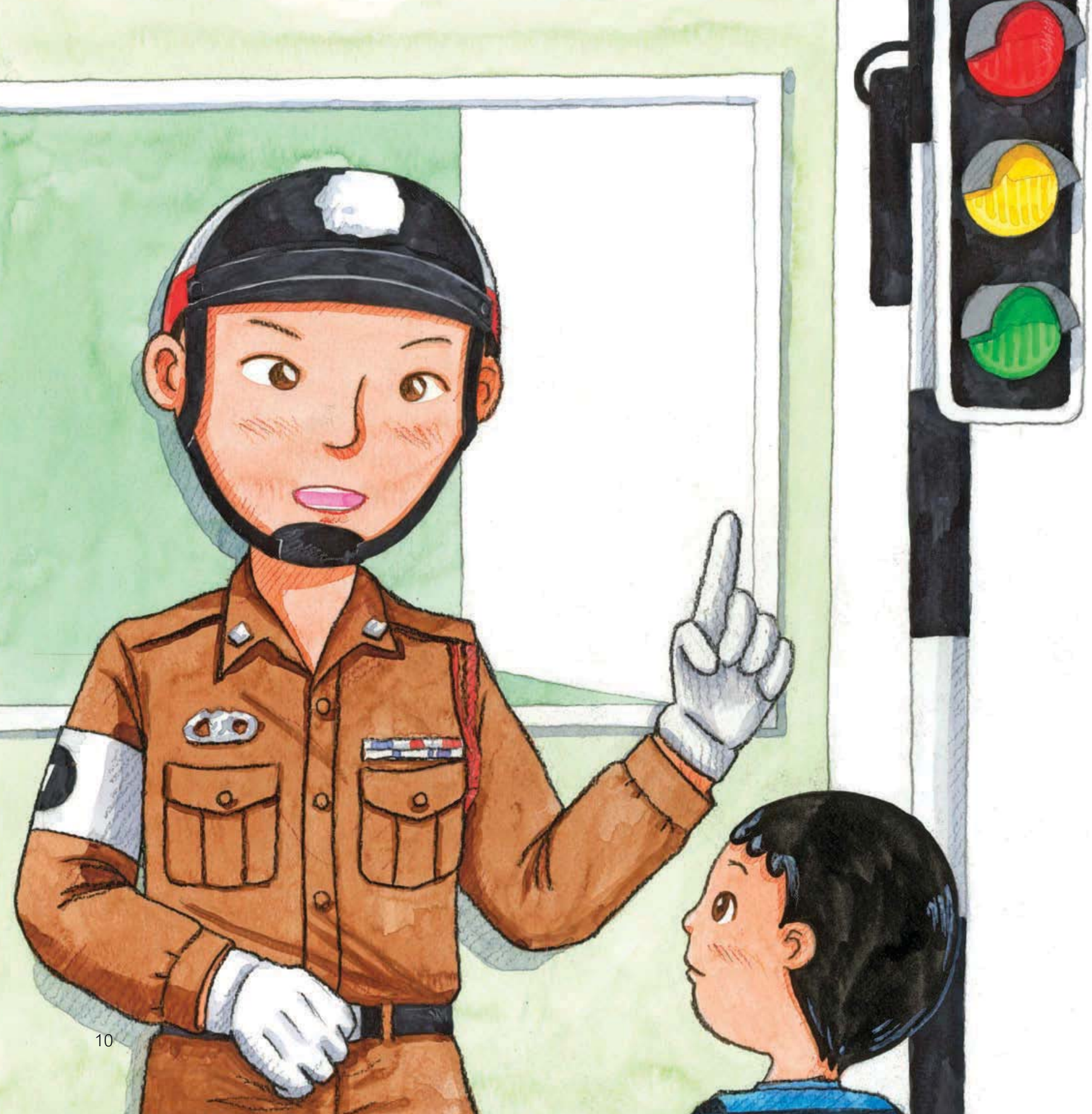

เหรียญสตางค์นี้
ตั้ง 10 บาท ใครทำหล่นนะ
โหม่งนี่ถึงคำของแม่และ
คุณครูขึ้นมาทันที
“เวลาเก็บสิ่งของอะไรได้
ต้องนำไปคืนเจ้าของ”

โหม่งจึงรีบวิ่งตามขบวนแห่ไป เพราะคิดว่า
ใครสักคนในนั้นคือเจ้าของสตางค์ แต่ขบวนแห่
ข้ามถนนหายไปในวัดฝั่งตรงข้ามเสียแล้ว
ทำอย่างไรดีล่ะ โหม่งไม่กล้าข้ามถนนคนเดียวหรอก

ที่สี่แยกมี**ป้อมตำรวจ**

โหน่งจึงเดินไปขอความช่วยเหลือ

แต่พอคุณตำรวจได้ฟังเรื่อง ก็อธิบายว่า “ลุงเป็นตำรวจจราจรนะหนู ต้องคอยดูแลการจราจรบนถนน และตอนนี้ก็กำลังยุ่งมากจริงๆ คงไปกับหนูไม่ได้หรอก”

และยังบอกอีกว่า “หนูรีบกลับบ้านเถอะ เดี่ยวแม่จะเป็นห่วง ส่วนเงินนี้หนูเก็บไว้เถอะ **แค่ 10 บาท**เอง ไม่มีใครตามหาเงินแค่นี้หรอก”

โหน่งจึงเดินจากมา แต่ก็คิดอย่าง
สงสัยว่า **สตางค์ตั้ง 10 บาท**
ซื้อขนมได้ตั้งเยอะ ทำไมเจ้าของถึงจะ
ไม่ตามหาล่ะ ถ้าเป็นสตางค์ของโหน่ง
โหน่งต้องตามหาแน่ๆ

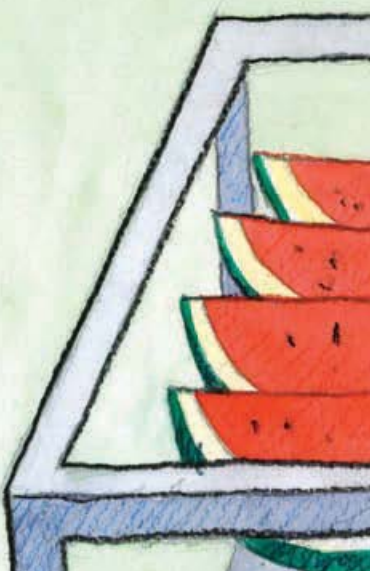

โหน่งพบคนขายปลาหมึกบนระหว่างทาง จึงเล่าเรื่องให้ฟัง
“ลุงพอจะรู้ไหมครับว่าใครเป็นคนทำสตางค์หล่น” โหน่งถาม
“ลุงไม่รู้หรอก แต่ไม่เห็นต้องตามหาเจ้าของเลย เงินตกอยู่
บนพื้น ใครเก็บได้ก็เป็นของคนนั้น” คนขายปลาหมึกบอก
“เอามาซื้อปลาหมึกกินได้ตั้ง 2 ตัว อร่อยนะ”
ปลาหมึกก็น่าอร่อยดี แต่นี้ไม่ใช่สตางค์ของโหน่งนี่นา

เกือบถึงบ้านแล้ว โหน่งพบคนขายผลไม้รถเข็นอีกคนหนึ่ง
คนขายผลไม้บอกว่า “เงินของใครก็ 모르 อาจไม่ใช่ของ
คนในขบวนแห่ก็ได้ **เสียเวลาตามหาเปล่าๆ** หนูเก็บเงิน
ไว้ซื้อขนมกินเถอะ หรือเอาไปหยอดกระปุกก็ได้”

แต่โหน่งคิดในใจว่า เจ้าของสตางค์คงอยากเอาเงินไป
ซื้อขนมหรือเอาไปหยอดกระปุกเหมือนกัน

เมื่อถึงบ้าน โหน่งรีบเล่าเรื่อง
สตางค์ที่เก็บได้ให้แม่ฟัง และบอกว่า
โหน่งอยากเอาไปคืนให้เจ้าของ

แม่ยิ้มแล้วพูดว่า “ดีแล้วละจ้ะโหน่ง
ที่อยากเอาสตางค์ไปคืนเจ้าของ ถ้าอย่างนั้น
เดี๋ยวเราลองไปถามหาเจ้าของสตางค์
กันอีกครั้งดีไหมจ้ะ”

“ดีครับแม่” โหน่งรีบบอก
ทันที

